

Dosarul nr. 3ra-1191/18

prima instanță: Judecătoria Cahul, sediul Central (Mihail Bușuleac)

instanța de apel: Curtea de Apel Cahul (Ion Dănăilă, Tudor Berdilă, Galina Vavrin)

ÎNCHEIERE

07 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul

Judecătorii

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică,

în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Curjos împotriva Primăriei s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, și Consiliului sătesc Andrușul de Jos, r-nul Cahul, cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul, prin care s-a respins apelul declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, și s-a menținut hotărârea din 04 decembrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, prin care s-a respins acțiunea depusă de Valeriu Curjos ca fiind neîntemeiată,

constată:

La 22 februarie 2017, Valeriu Curjos a depus cerere de chemare în judecată împotriva Primăriei s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, și Consiliului sătesc Andrușul de Jos, r-nul Cahul, cu privire la contestarea actului administrativ.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 09 ianuarie 2017, s-a adresat cu cerere către Primăria s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, prin care a solicitat eliberarea copiei de pe contul personal și fișa de locuință pentru apartamentulXXXXX.

Prin răspunsul din 23 ianuarie 2017, Primăria s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, i-a adus la cunoștință că cererea sa va fi examinată la ședința ordinară a consiliului sătesc din data de 23 februarie 2017.

În această ordine de idei, reclamantul a considerat că cererea sa depusă la 09 ianuarie 2017 nu a fost soluționată în termen, iar răspunsul Primăriei s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, din 23 ianuarie 2017 ca fiind unul evaziv, neîntemeiat și necorespunzător solicitărilor înaintate.

Reclamantul Valeriu Curjos a solicitat obligarea Primăriei s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, și/sau Consiliului sătesc Andrușul de Jos, r-nul Cahul, să-i elibereze copia de pe contul personal și fișa de locuință pentru apartamentul nr.XXXXX.

Prin hotărârea din 04 decembrie 2017 a Judecătoriei Cahul, sediul Central, (f.d. 79, 85-89) s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată

depusă de Valeriu Curjos cu privire la obligarea eliberării copiei contului personal.

Prin hotărârea suplimentară din 26 martie 2018 a Judecătoria Cahul, sediul Central, (f.d. 117-118) s-a respins ca fiind neîntemeiată cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Curjos cu privire la obligarea eliberării fișei de locuință.

Prin decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul (f.d. 135, 136-143) s-a respins apelul declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, și s-a menținut hotărârea din 04 decembrie 2017 a Judecătoria Cahul, sediul Central.

Prima instanță și instanța de apel și-au întemeiat soluțiile adoptate pe dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ, Legea nr. 123/XV din 18 martie 2003 cu privire la administrația publică locală, Hotărârea Guvernului nr. 1446 din 19 decembrie 2006 cu privire la punerea în aplicare a noilor registre de evidență a gospodăriilor populației, Legea privatizării fondului de locuințe nr. 1324 din 10 martie 1993, Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală, Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 cu privire la locuințe, Codul cu privire la locuințe din 03 iunie 1983.

În consolidarea soluțiilor sale, Judecătoria Cahul, sediul Central, și Curtea de Apel Cahul au reținut că, până la soluționarea litigiului, pârâții i-au eliberat lui Valeriu Curjos copia contului personal în privința apartamentuluiXXXXX. Respectiv, acest capăt de cerere a fost soluționat prin executarea benevolă de către pârât.

În partea cerinței privind eliberarea fișei de locuință în privința imobilului nominalizat, instanțele de fond au notat că asemenea act nu este reglementat de legislația națională, iar drept consecință autoritatea publică locală nu poate fi obligată să-l întocmească sau să-l adopte/emită.

La 19 iulie 2018, Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, a declarat recurs împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul.

În motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată, și anume art. 14 alin. (2) lit. b), c) și d) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006 privind administrația publică locală, art. 4 din Legea nr. 75 din 30 aprilie 2015 și pct. 73 din Regulamentul cu privire la evidența, modul de atribuire și folosire a locuințelor, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 447 din 19 iunie 2017.

În acest sens, recurentul a menționat că actele solicitate îi sunt necesare pentru privatizarea apartamentului, care împreună cu membrii familiei sale îl închiriază de mulți ani. Apartamentul dat este amplasat într-o construcție care momentan are statut de „bloc locativ”, însă până în anul 2015 avea statut de „Cămin”, adică făcea parte din fondul locuințelor sociale, evidența cărora și emiterea fișelor de locuințe intra în competențele de bază ale Consiliilor locale, stipulate în art. 14, alin (2) lit. b), c), d) din Legea nr. 436 din 28 decembrie 2006.

Subsecvent, recurentul a opinat că instanța de apel a apreciat arbitrar suportul probator, deoarece nu a ținut cont de faptul că, până în anul 2015, destinația construcției era de „Cămin”, iar organele împuternicite de a duce evidența și modalitatea evidenței locuințelor era administrația publică locală.

Recurentul Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, a solicitat casarea deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul, cu pronunțarea unei hotărâri noi, prin care să fie admisă acțiunea depusă de Valeriu Curjos.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul de admisibilitate al Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, acesta este inadmisibil, din motivele ce succed.

Articolul 431 din Codul de procedură civilă consemnează în alineatul (2) că, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

(2) Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

(3) Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;

b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;

c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;

d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;

e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;

f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(4) Săvârșirea altor încălcări decît cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu.

Conform articolului 433 din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

a) recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4);

a¹) recursul este depus împotriva unui act ce nu se supune recursului, cu excepția cazurilor prevăzute la art. 429 alin. (5);

b) recursul este depus cu omiterea termenului de declarare prevăzut la art. 434;

c) persoana care a înaintat recursul nu este în drept să-l declare;

d) recursul se depune în mod repetat după ce a fost examinat.

Prin prisma art. 434 în alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Instanța de recurs atestă că, în speță, calea de atac a fost demarată în interiorul termenului legal, deoarece din materialele cauzei nu poate fi stabilită data când decizia din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul i-a fost comunicată lui Valeriu Curjos și reprezentantului acestuia, avocatului Sergiu Puică, iar drept consecință nu poate fi stabilit momentul când începe să curgă termenul de exercitare a dreptului acestuia de a ataca hotărârea judecătorească.

In concreto motivelor inserate în cererea de recurs, completul de admisibilitate le apreciază ca fiind lipsite de substanță și care nu pot fi acceptate. Or, recursul împotriva deciziei instanței de apel este o cale de atac de drept, vizând în exclusivitate legalitatea actului de dispoziție contestat.

Analizând cuprinsul cererii de recurs depusă de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, completul de admisibilitate atestă că recurentul nu a evidențiat în cererea de recurs formulată memoriul ilegalității și netemeinicii deciziei recurate, limitându-se doar la reiterarea etapelor procesuale de examinare a cauzei, a unor circumstanțe factice, care au fost supuse examinării în ordine de apel, și la transpunerea unor norme legale.

În acest sens, urmează a se evidenția faptul că nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor factice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de nelegalitate pe care se întemeiază, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată. Aderent, recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, condiția legală a dezvoltării motivelor de recurs implicând determinarea greșelilor anume imputate instanței de apel, o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează.

Astfel, este de menționat că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici care, circumscrise fiind motivelor de recurs îngăduite de lege, sunt de natură a învedera nelegalitatea hotărârii.

În această ordine de idei, instanța de recurs constată că, argumentele invocate în cererea de recurs, după esența lor, pot fi încadrate în temeiul prevăzut de art. 386 alin.(1) lit. b) din Codul de procedură civilă, aplicabil doar procedurii de apel și nu se regăsesc în art. 432 din Codul de procedură civilă, aplicabil recursului. Ba mai mult ca atât, acestea au fost deja supuse examinării și aprecierii de către instanța de apel prin prisma art. 130 din Codul de procedură civilă, fiindu-le oferite concluziile de rigoare și, prin urmare, nu urmează a fi reiterate în ordine de recurs.

Ipotezele relevate certifică în mod clar caracterul lipsit de substanță al recursului declarat, deoarece Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, nu a invocat niciun argument plauzibil în vederea justificării ilegalității deciziei

instanței de apel. Astfel, se evidențiază caracterul declarativ al recursului, deoarece este lipsit de conținut și desprinde simplul fapt al dezacordului reprezentantului recurentului cu soluția dată de instanțele inferioare, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului.

În acest sens, completul reamintește că în jurisprudența sa, Curtea Europeană a precizat că dreptul de a fi auzit în combinație cu dreptul la un recurs efectiv sunt în primul rând chestiuni de reglementare în dreptul intern și este în principiu, competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (Doorson împotriva Olandei, 26 martie 1996, §67). La acest capitol instanța de recurs reține că recursul declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, ce ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural, iar ca urmare nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, fiind lipsit de șanse de succes și nu este capabil să ofere îndreptarea situației din decizia recurată.

Subsidiar, completul de admisibilitate relevă că prezenta cerere de recurs a fost depusă după ce Valeriu Curjos a avut posibilitatea de a fi auzit de o instanță de fond și de o instanță de apel, fiecare dintre care a avut deplină jurisdicție (a se vedea mutatis mutandis „Levages Prestations Services” împotriva Franței, cererea nr.21920/93 din 23 octombrie 1996, §48-50).

Prin urmare, instanța de recurs apreciază că recurentului i-a fost asigurat dreptul de acces la o instanță și dreptul de a fi auzit combinat cu dreptul la un recurs efectiv. De fapt, în cazul când nu există suspiciuni privind încălcarea echității procedurii din perspectiva art. 6 §1 din CEDO, rezultă că participanții au reușit să pună în discuție în fața instanțelor toate observațiile și raționamentele pe care le considerau necesare în vederea apărării punctului său de vedere (Blücher împotriva Cehiei, cererea nr.58580/00 din 11 aprilie 2005, §65-67)

Din considerentele menționate și având în vedere faptul, că instanța de apel a examinat cauza sub toate aspectele, a verificat și a apreciat corect probele prezentate, a aplicat și interpretat elocvent normele de drept material și procedural, iar argumentele invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art.432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, completul de admisibilitate al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, în unanimitate, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul, în baza art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Valeriu Curjos, reprezentat de avocatul Sergiu Puică, împotriva deciziei din 24 aprilie 2018 a Curții de Apel Cahul, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Valeriu Curjos împotriva Primăriei s. Andrușul de Jos, r-nul Cahul, și

Consiliului sătesc Andrușul de Jos, r-nul Cahul, cu privire la contestarea actului administrativ.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva

Nina Vascan